

Yasemin Kokusu

Giriş

Devin Arkın, kendisini havaalanından getiren taksinin kapısını kapatırken kuvvetle esen bir rüzgâr uçuk sarı, dümdüz saçlarını yüzüne doğru savurdu. Uzaklardan bir yerlerden gök gürültüsü duyuldu. Gelirken Ege'nin yağmurunu da beraberinde getirmişti kız, yanında getirebildiği tek şey de buydu zaten!

“Basbayağı sonbahar...” diye aklından geçirdi, oysa sonbahara henüz girmiş bile sayılmazlardı.

Dairesinden içeri girdiğinde uzun zamandır kapalı kalmış yerlere has o hafif tozlu koku doldu burnuna. Bavulunu öylece kapının yanına bırakıp, kendini kanepeye attı. Birdenbire indirmeye başlayan yağmur yere kadar uzanan pencerelerden aşağıya ardında ince çizgiler bırakarak akıyordu. Çakan şimşek salonu kısa süreliğine aydınlattı. Ayaklarını altına çekip, başını kanepenin arkasına dayayan genç kadın, parlaklığını kaybetmiş lacivert gözlerini kapattı.

Yorgun, uykusuz ve mutsuzdu...

Birinci bölüm

Ellerini kucağında sımsıkı kavuşturmuş, kadını dinliyordu. Avukat Ufuk Taşlı'nın ağzından çıkan kelimeler kulağına ulaşana kadar eriyip, yok oluyor gibiydiler. Sanki geriye sadece bir uğultu kalıyordu. Annesinin ölümü üzerinden henüz altı ay geçmişken, şimdi de bu!

Hayatının bu derece tepe taklak geleceğini hiç düşünmemişti! Oysa her şeyin sonunda düzene girdiğine inanmaya başlamıştı.

Dimdik tuttuğu sırtı ve duygusuz, donuk bakan gözlerinden anlamak imkânsız olsa da genç kadın duygusal bir krizin eşiğinde olduğunu hissediyordu.

Altmış yaşlarındaki avukat kadın söylediği her cümlenin ardından gözlükleri üzerinden ona bakıyor, sanki kızın duyduklarını anladığından emin olmak istermişçesine onun yüzünü inceliyordu. Kadının onaylamayan, hatta nerdeyse profesyonelliğini bir yana koyup hesap soracak gibi bakan gözleri Devin Arkın'ın oradaki varlığını daha da güçleştiriyordu.

“Mülle ilgili durumlar bundan ibaret ama elbette en önemlisi çocuklar...” dedi asık suratlı avukat. Bu defa gözlüklerini saçlarının üzerine doğru itmiş, doğrudan genç kadının gözlerinin içine bakmaktaydı.

Devin bu ruhsuz, soğuk ofise geldiği andan bu yana ilk defa irkildi. Lacivert gözlerinde büyüyen göz bebekleriye şaşkınlığının tek göstergesi olarak kaldılar.

Sıcak ve nemli havanın etkisini azaltmak için çalışan eski klimanın pek bir işe yaramadığını düşündü genç kadın. Neden bunu düşündüğünü bilmiyordu, halbuki düşünülmesi gereken en son şey buydu...

“Çocuklar mı?” diye sordu Dev’in Arkın. “Ben sadece tek çocuk biliyordum. Bulut...” Konuşurken gözlerini kısa bir süreliğine avukattan ayırmıştı. Yüzüne düşen uçuk sarı bir saç tutamını kulağının arkasına atıp, derin bir solukla yeniden karşısındaki sert yüzlü kadının bakışlarına döndü genç kadın. Çabuk toparlanmıştı.

“Ah tabii...” dedi Ufuk Taşlı. “Bunu da bilmiyorsunuz.” Artık açıktan alaycı ve düşmanca bir tavırla konuşuyordu.

“Bakın Dev’in Hanım. Ablanızın iki çocuğu vardı. Bulut erkek olan, on yaşında ve dört yaşındaki Arven.”

Yeniden huzursuzca kıpırdanan Dev’in, “Evet Bulut’u biliyorum...” dedi. En azından bildiği bir şey vardı! Bir an tereddüt eden genç kadın, küçük, beyaz, kutu gibi çantasına uzandı. Üzerindeki gümüş rengi arma çantanın dudak uçuklatacak bir fiyatı olduğunu gösteriyordu.

“Sigara içmemin mahsuru var mı?” diye sorarken, aslında bu bir sorudan çok, yapmak üzere olduğu şeyi haber vermektir. Avukatın cevabını beklemeden sigarasını yakan Dev’in, dumanı yukarı, tavana doğru üfledi.

“Alen’in ailesi istemedi mi çocukları?”

Genç kadının sesi kendini bile ürpertecek kadar donuk çıkmıştı. “Yani... Ufuk Hanım,” diye devam etti. “Bildiğiniz üzere bizimle hiçbir ilişkileri yoktu. Çocuklar benimle kalmak yerine daha iyi tanıdıkları, alışık oldukları bir babaanne veya dedeyle kalmak isteyebilirler.”

Sigarasından bir nefes daha alırken elinin titrediğini hisseden Dev’in, kolunu eski, vinil koltuğa iyice bastırarak destek almaya çalışıyordu.

Orta yaşlı avukat gözlerini kısıp, genç kadına sert bir bakış atmıştı. Konuşmaya başlamadan önce çekmecesini açan kadın, bir sigara da kendi çıkartıp yaktı. Bir, iki nefes çektikten sonra, “Dev’in Hanım, Alen Bey’in anne ve babası öleli oldukça uzun bir zaman oluyor,” dedi. “Sanıyorum Bulut’un doğumunun akabinde baba, ardından birkaç sene sonra da anne vefat etti. Çocukların bu dünyadaki tek akrabaları sizsiniz.”

Devin, kadının gözlerinde anlayışa benzeyen yumuşak bir bakış görür gibi oldu ama bu çok kısa sürdü.

“Ablanızın ve eşinin sizden başka hayatta olan hiçbir yakınları yok. Dediğim gibi... ev, bir arazi aracı ve bir üzüm bağı çocuklar yetişkin olana kadar sizin idarenizde artık. Dilediğiniz gibi değerlendirebilirsiniz. Bir de tabii çocuklar sizin vesayetinizde.”

Başını hafifçe sallayan Devın sigarasını söndürerek ayağa kalktı. Dikkatli hareketlerle üzerindeki beyaz, yazlık keten elbiseyi düzeltti, çantasını aldı.

“Çocuklar... onlar neredeler şimdi?”

Avukat genç kadını geçirmek için bir hamlede bulunmadan masanın ardında oturmaya devam ediyordu. Masanın birkaç çekmecesini karıştıran kadın sonunda kalın bir dosya çıkartıp, Devın'e uzattı.

“Bulut ve Arven Tunç Bey'in yanındalar...” Devın'in yüzünde artık görmeye alıştığı o ifade üzerine devam eden kadın, “Tunç Kermen ablanızın ve Alen Bey'in en yakın dostu, iş ortağı ve komşusuydu. Çocukları kazadan sonra alelacele o aldı yanına. Tunç Bey'in evi de zaten ablanızınkinin hemen yanındaki ev. Sizin için hazırladığım dosyada adresler, telefonlar, yasal evraklar ve haberdar olmadığınızı düşündüğüm diğer bilgileri bulabilirsiniz.”

Devın kadının uzattığı dosyayı eline aldığında hissettiği ağırlık kağıtlardan çok öteydi. Saçma, aptal, anlamsız bir kazada ölen ablasının ve eniştesinin, onlardan uzakta geçirdikleri on beş senenin ağırlığı vardı bu dosyada.

Ve geride bıraktıkları bu ağırlığın yükü artık Devın'in omuzlarındaydı.

İkinci bölüm

Devın Arkın, köhne iş merkezinin beşinci katındaki ofisten asansöre doğru yürürken tatsız bir baş ağrısının gelmekte olduğunu farkındaydı. Bir an önce kendini dışarı, açık havaya atmalıydı. Belki bir fincan kahve ya da en olmadı, buz gibi bir bardak su iyi gelebilirdi.

İş hanından çıkıp kendini Şişli'nin kalabalık, sıcak ve gürültülü caddesinde bulduğunda umduğu kadar iyi hissetmedi. Hızlı adımlarla arabasını park ettiği alışveriş merkezine doğru yürümeye başlayan genç kadın, elindeki dosyayı sımsıkı göğsüne bastırmıştı.

Önce bir kafede oturup bir şeyler yiyip, içmek, aklını toparlamasına, sakinleşmesine yardımcı olabilirdi, daha sonra otoparktan arabasını alıp eve gidecekti.

Parfüm kokan şık alışveriş merkezinin serinliği yüzüne değdiğinde genç kadın biraz daha iyiydi artık. Salim kafayla düşünecek, her şeyi organize edecek ve hayatını yeniden rayına oturtacaktı. Üst kattaki balkonlu kafelerden birine oturan Devın bir bardak buzlu, limonlu su ve ızgara tavuklu bir salata sipariş verdi. Masanın üzerindeki dosyaya gözü takılan genç kadın, içinden gelen bir dürtüyle elini

uzatsa da hemen vazgeçti. En doğrusu evinde yalnız başına, dikkatini dağıtacak hiçbir şey yokken bakmaktı.

Ebru aradığında yemeğini henüz yarılamıştı Devin.

“Hâlâ avukatta mısın, çıktın mı yoksa?”

“Çıktım... bir şeyler yiyorum, sonra da eve gideceğim.”

“E ne olmuş? Niye çağırılmış seni avukat?”

Devin, en eski arkadaşlarından biri olan Ebru'nun, sanki olan bitenlerden hiç haberi yokmuşçasına sorduğu soruya ve sesindeki umursamazlığa sinirlendiğini hissetti.

“Ebru, ablam ve kocası öldüler... hatırlıyorsun değil mi?”

“Ya tabii ki hatırlıyorum! Ama avukat seni neden çağ... ayy!”

Konuşması attığı çığlıkla kesilen kızın çıkarttığı gürültüden, Devin onun bir şeyler düşürdüğünü anladı.

“Ebru uzun ve çok ciddi konular var... sonra konuşalım. Sen de çok müsait değil gibisin zaten.”

“Ay yok canım, saçıma fön çekiyordum da fırça düştü elimden. Sen anlat ben dinliyorum.”

Devin gözlerinin dolduğunu hissetti ama yüzüne, sesine, duygularına hâkim olmakta çok deneyimliydi. Sakin bir sesle, “Sonra konuşalım, ben de arabaya gideceğim zaten şimdi...” dedi. Genç kadın hesabı ödediğinde tabağındaki tavuklu salatanın sadece yarısı yenmişti.

Şık ve modern eşyalarla döşenmiş dairesine geldiğinde klimalar otomatik olarak devreye girdiler. Kış, yaz evin içi yirmi bir dereceye ayarlıydı. Devin için ideal ısı...

İnmekte olan ilk yaz güneşi on dokuzuncu kattaki dairenin salonunu kızıla boyamıştı. Devin burayı satın alırken en çok geniş ve tavandan yere kadar uzanan pencerelerinden etkilenmişti. Evin salonundan İstanbul'un nerdeyse yarısını seyretmek mümkündü. Devin üzerindeki kıyafetleri çıkartıp, yatağının üzerine attı. Uçuk sarı, omuzlarına değen saçlarını tepesine toplayıp, kısa, soğuk bir duş yaptı.

Devin Arkın 32 yaşına henüz bir ay önce basmıştı.

Saçlarının sarısı doğal rengiydi. Sadece, daha açık tonlarda birkaç röfle vardı üzerlerinde. Yüzündeki makyajı çıkartıp, krem sürdü genç kadın. Lacivert gözleri temizlenen makyajın ardından biraz daha küçük görünseler de her zaman yüzünün en ilgi çeken tarafı olarak kalacaklardı. Saçlarından bir, iki ton koyu düz kaşları, muntazam burnu, dolgun dudakları ve porselen gibi beyaz ve duru teniyle güzel

bir kadındı. Etrafındakilerin arkasından hep, “Ama buz gibi... bu kadar soğuk olmasa çok daha güzel aslında,” dediklerini biliyordu ve bunu hiç mi hiç umursamıyordu.

Üzerine kısa ve rahat, yazlık bir elbise geçiren genç kadın, iki buz parçası ve bir dilim limonla kendine bir kadeh Martini doldurdu. Mutfakta ayaküstü bir sigara yaktı. Günün gerginliğiyle normalden çok daha fazla sigara içtiğini düşünen genç kadın sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Aslında sadece kendini huzursuz veya sinirli hissettiğinde bir tane yakardı Devin, ama yine de çantasında hep bir paket olurdu. Ağzında bıraktığı tattan hoşnut kalmayan kız henüz yarısı bitmiş sigarayı söndürüp, Martinisini ve avukatın verdiği dosyayı alıp salona geçti. Unuttuğu baş ağrısıysa yeniden kendini hatırlatmaya başlamıştı.

Kaçabileceği, erteleyebileceği bir konu değildi bu. O dosya açılacak ve açıldığı andan itibaren hayatı artık eskisi gibi olmayacaktı. Devin böylesi bir değişime hazır olmadığını elbette biliyordu ama tüm gücüyle her şeyi bir an önce yoluna koymaktan başka bir şansı da yoktu.

Üçüncü bölüm

Ablası Ela’dan sekiz sene sonra doğmuştu Devin.

Babasıyla ilgili çok fazla anısı yoktu kızın. Fuat Bey öldüğünde Devin sadece dört, Ela ise on iki yaşındaydı. Uzun boylu, zarif bir adam olduğunu ve hep çok çalıştığını hatırlıyordu.

Ve annesi Ayla Hanım... mesafeli, soğuk, kızlarına sarışınılığını, porselen tenini ve destansı lacivert gözlerini veren mağrur bir İstanbul hanımefendisi. Kibirli ve soğuk Ayla Arkın.

Devin hep merak etmişti. İki varlıklı ailenin evlatlarının yaptığı bu evlilikte mutlu olan bir taraf olmuş muydu acaba? Babasıyla ilgili hatırladıkları çok kısıtlı olduğu için onun duyguları hakkında bir fikre varmak zordu ama Ayla Hanım ne zaman Fuat Bey’in konusu açılrsa geçiştirir, yüzüne her zamankinden daha fazla bir donukluk hâkim olurdu.

On üç, on dört senelik evliliğin ardından Fuat Bey’in zamansız ve ani ölümünün Ayla Hanım’ı sarstığı pek söylenemezdi. Kimsenin kendi arkasından konuşmayacağı kadar üzülmüş, bir o kadar yas tutmuş ve ağlamıştı. Belki de kadının bu tutumundan, kızlar da babalarının yokluğunu çarçabuk kabullenmişlerdi. Zaten başka çareleri de yoktu! Kocasının ölümünün ardından kadın fabrikayı da satmış, ellerine geçen paranın ve aile mülklerinin ömür boyu yeteceğini söylemişti.

Gerçi haksız da sayılmazdı, hep çok rahat yaşamışlardı.

Öte yandan rahatlıkları sadece maddi konularla sınırlıydı. Ayla Arkın’la yaşamak, bir buzdolabının ısıtmasını beklemek gibi bir şeydi! *Soğukluk, duygusuzluk* olarak nitelendirdiğinin aslında ruhsal bir bozukluk olduğunu geçen seneler içinde öğrenmişti Devin.

İşte belki de bu yüzden Ela ve Devlin aralarındaki yaş farkına rağmen, çok yakın ve birbirlerine çok düşkün iki kız kardeş olarak büyümüşlerdi. Annelerinin soğuk, uzak, kindar, kimi zaman şiddete varabilen tavırlarından birbirlerine sığınarak kendilerini korumayı öğrenmişlerdi. Kızlar birlikte deli gibi gülüp, eğlenirler, birbirlerinin tüm sırlarını bilirlerdi.

Ta ki Ela evlenene kadar...

Devlin ablasının evden ayrıldığı günden, aldığı şu son habere kadar derin bir özlem ve büyük bir öfke arasında hep bocalamıştı.

“*Arkana bakmadan, bana ne olacağımı düşünmeden gittin Ela...*” diye düşündü genç kadın.

Dosyayı kanepenin üzerine bırakan Devlin, içkisinden bir yudum aldı. Şakaklarındaki ağır baskı gözlerine de vuruyor, kabullenmesi zor kağıtların okunmasını daha da güçleştiriyordu.

Ela'nın artık olmadığına, yok olduğuna inanmak mümkün değildi. Evet, on beş senedir değil görmek, Bulut'un doğumu dışında tek bir haber bile almamıştı ondan ama oralarda bir yerlerde olduğunu, nefes aldığını bilmek başkaydı. Hep, *bir gün mutlaka* ümidi vardı Devlin'in içinde. Ve Devlin bu ümidi kendinden çalan kazanın, hadsiz, terbiyesizce yapılmış, kötü bir şaka olması için her şeyden vaz geçebilirdi!

Bir tek Nana vardı, o kalmıştı geriye.

Devlin bildi bileli Necla Hanım hep yanlarında çalışmıştı. Ela'nın yeni konuşmaya başladığı günlerde onu Nana diye çağırmasıyla kadının adı Nana olarak kalmış ve gerçek ismini neredeyse kimse kullanmaz olmuştu. Ayla Arkın'ın bozuk ruhu karşısında istifini bozmayan sadece Nana'ydı. Hayatını Arkın ailesine ve özellikle kızlara adayan kadın, neşesini hiçbir şeyin kaçırmasına izin vermezdi. Renkli, komik bir kadındı. Hiç evlenmemişti, kızlar arada onu sıkıştırdığında, “Anneniz en kötü kocadan bile daha çok kahır çektiyor, fazlası lazım değil!” derdi. Ayla Arkın'ın yüzüne de söylerdi her şeyi, çekinmeden... belki de vaz geçilemez olduğunu bilmenin verdiği güvendi bu.

“*Nana kabrolacak Ela'yı duyduğunda,*” diye acıyla düşündü Devlin. Nana'nın geniş, yumuşak göğsüne öylesine ihtiyacı vardı ki şu anda!

Başını ona dayasa ve kadın iri, tombul parmaklarıyla saçlarını okşasa... eskiden, hepsinin az da olsa mutlu olduğu zamanlardaki gibi.

Dosyayı yeniden eline aldığı anda, defalarca okuduğu halde hâlâ anlamakta, kabullenmekte zorlandığı O evraka yeniden baktı. Dönüp, dönüp, aynı birkaç sayfayı okuyordu.

Avukat, polis tutanağını ve hastane raporlarını üst üste zımbalamıştı.

Ela ve Alen bir motosiklet kazasında ölmüşlerdi. Gecenin bir vakti, karanlık, toprak bir köy yolunda traktör çarpmıştı motosikletlerine. Ela hemen orada, Alen ise kaldırıldığı hastanede sabaha karşı yoğun bakımda ölmüştü.

Bu kadardı!

Gerçi her şey raporlarda anlamadığı birçok tıbbi terimle detaylandırılmıştı ama bunun pek de bir önemi yoktu, sonuçta iki gencecik insan arkalarında iki minicik çocuk bırakarak gitmişlerdi...

“Anlamıyorum... Ela'nın motosikletle ne işi olur!” diye düşündü Devin. Ela kadar sakın, yumuşak huylu bir kız ve motosiklet o kadar uyumsuzlardı ki! Belki de Alen meraklıydı böyle şeylere. Sonuçta Devin adamı ömründe bir kere görmüştü, Alen'in nasıl biri olduğuyla ilgili en ufak bir fikri yoktu.

Zaten ne olduysa, belki bugün yaşananlar bile onun yüzündendi. Devin her zaman Alen'i hayatlarına sokan kadere isyan edecekti. Sonsuza kadar...

On beş sene önce, Ela'nın Amerika'ya mimarlık ve iç dekorasyonla ilgili bir fuara katılmak üzere gitmesiyle başlamıştı her şey. Ablası gibi mimar olan Alen seneler önce Türkiye'den Amerika'ya göç etmiş Hristiyan bir ailenin oğluydu. Ela'nın Türkçe konuştuğunu duyan genç adam kızın bulunduğu standı yaklaşmış, kendi bozuk Türkçesiyle, “Eğer İstanbul'dan geliyorsan bana biraz Boğaz havasını hatırlatsana...” demişti.

Türkiye, hele de İstanbul özlemiyle başlayan bu sohbet, Ela'nın, Alen'in, hatta tümüyle Arkın ailesinin hayatlarını böylesine dağıtmıştı işte.

Ela on gün kaldığı Amerika seyahati sonrası içi kıpır kıpır, yüzünde büyük, mutlu bir gülümsemeyle dönmüştü geri. Ayla hanım başta olmak üzere kimse ciddiye almamıştı Ela'nın bu halini. Nana, “Aman canım ta Amerikalardan ilişki mi yürürmüş!” diyerek üzerinde durmazken, Ayla Hanım için konuşulacak bir konu bile yoktu ortada! Üstelik yumuşak huylu, uyumlu Ela'nın anne sözünden çıkması söz konusu bile olamazdı!

Bir tek o sıralar on yedi yaşında olan Devin'in içine acı düşmüştü. Aslında bir içgüdüydü bu. Ablasının gözlerinde parlayan ışığın bu sefer farklı olduğunu görmüştü kız. Bir şeyler değişiyordu... hissediyordu Devin.

Uzun uzun yazılmış sayısız e-posta, gidip gelen fotoğraflar bu ciddiye alınmayan ilişkinin aslında hiç de yabana atılmaması gerektiğini söylüyordu ama bunun tek farkında olan Devin'di. Gerçi, “Ela mutlu olduktan sonra nasıl bir sorun olabilir ki!” diyerek sakinleştiriyordu kendini ama kafasının içinde durmaksızın fisıldayan o ses, bambaşka şeyler söylüyordu.

Ayla Hanım, ilk şokunu altı ay sonra bir gün Ela ışıltılı bir yüzle koşarak yanına geldiğinde yaşamıştı. “Anne Alen iki haftalığına İstanbul'a geliyor!” demişti genç kız. Heyecandan yerinde duramıyor, kulaklarına kadar uzanmış ağzını toparlayamıyordu.

Hışırdatarak karıştırdığı dekorasyon dergisinden başını kaldırmadan, “Neden? İş için mi geliyormuş?” diye kupkuru bir sesle sormuştu kadın. Sanki kızının mutlulukla parlayan yüzünü tüm bilinciyle yok sayıyor gibiydi.

Kendi coşkusu içinde annesinin tavrını umursamayan genç kız, “Ne işi canım!” demişti pembeleşmiş yüzüyle. “Benim için geliyor... beni özlediği için.”

Ayla Hanım okuduğu sayfayı çevirirken aynı tatsız sesle, “Sultan Ahmet Camii, Kapalı Çarşı filan gezdirirsin işte...” demişti kızına bakmadan.

Ela neşeyle salondan çıkarken annesinin, “Zaten başka bir şey olması da mümkün değil...” diyerek mırıldandığını duymamıştı bile.